

el

batall

n ú m . 1 4 4 è
BUTLLETÍ
ESQUELLES
a b r i l 2 0 1 0

Índex	
Editorial	2
Activitats GEAE 2009	
• 20 de desembre. Portada del pessebre	4
• 24 de desembre. Encesa de l'estrella de Sta Brígida	4
Activitats GEAE 2010	
• 6 i 7 febrer. Aplec de Santa Brígida	5
• 23 de gener. Tarda de poesia	6
• Ermitans i Ermitanes, per donar i per vendre!	6
• 13 de març. Grup Esquelles. Apunt històric	7
• 13 de març. Voramera. El cant dels ocells	8
• 13 de març. Sopar aniversari	9
Tot un món	
• La Xina	10
La junta informa	
• Resum assemblea general	12
• Obres a l'ermita de Sta. Brígida	13
• Nous socis/es	13
Alta muntanya	
• Una història diferent...	14
• Gra de Fajol (2.712 m)	15
• Canals de gel	15
Col·laboracions	
• Esperit alegre i festiu	16
• En Boquica i la Cova del Lladre	17
• Estacions meteorològiques...	18
L'ovella negra	19
Fins on arriben els nostres mitjans?	19
Sona una esquella	
EDITA: Grup Excursionista Amerenc Esquelles CONSELL REDACTOR : Irene Bosch, Noemí Casadellà i Isabel Junquera MAQUETACIÓ: Estudi A2 CORRECCIÓ DE TEXTOS: Parcialment fet pel Servei Comarcal de Català de la Selva PREU: 2€ FOTOGRAFIES Irene Bosch, Dolors Casacuberta, Anna Clarà, Adriana Fontàs, Joan Lòpez, Marçal Marcos, Albert Planagumà, Josep Puigdemont, Carme Pujol, Sebastià Samblàs i Jordi Rabionet. Portada de Tonyi Mateos.	

Calendari d'activitats 2010	
FEBRER	
Dies 6-7 APLEC DE SANTA BRÍGIDA	
MARÇ	
Dia 12 ASSEMBLEA DE SOCIS/ES	
Dia 13	
INAGURACIÓ CAMÍ VORAMERA	
PRESENTACIÓ DEL LLIBRE: "Grup Esquelles, Apunt històric"	
SOPAR D'ANIVERSARI	
ABRIL	
EDICIÓ DEL BATALL	
MAIG	
Dia 7 ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA (renovació de junta)	
Dia 9 RUTA DE LES ERMITES	
Dia 16 SORTIDA NATURALISTA: les orquídiess	
JUNY	
Dia 26 RUTA NOCTURNA	
JULIOL	
Dia 25 TRAVESSA ALS PIRINEUS	
AGOST EDICIÓ DEL BATALL	
OCTUBRE	
Dia 3 LA RUTA	
Dies 23 i 24 III MOSTRA D'AUDIOVISUALS DE MUNTANYA I AVENTURA: Cingle de Santa Brígida	
DESEMBRE	
Dia 19: PORTADA DEL PESSEBRE	

Col·labora

Diputació de Girona Ajuntament d'Amer

Informació

esquelles@hotmail.com

www.joventamer/esquelles

El batall que teniu a les mans és l'últim d'un 40è aniversari que celebra la seva cloenda amb la inauguració del camí voramera i la presentació del llibre grup esquelles, apunt històric.

Després d'aquests 40 anys, ha arribat l'hora d'un relleu generacional que la nova junta entomem amb il·lusió i motivació. (En el següent batall es detallaran els càrrecs i les tasques ja que l'assemblea extraordinària no es celebrarà fins el 7 de maig.)

Esperem que hi hagi una bona entesa entre tots, poder continuar treballant junts tan en les activitats de sempre com en les propostes que sorgeixin noves.

Volem estar a l'alçada del que el poble espera del grup esquelles i creiem que entre tots ho podem aconseguir.

On també hi ha hagut canvis ha estat en el batall ja que s'ha incorporat gent nova al consell redactor. El nou consell no podem invertir més temps del que hi invertim ni tenim els coneixements per encarregar-nos de fer la maquetació i el disseny de la revista com feia la marta blanch fins ara.

Per això ha sorgit la necessitat d'encarregar aquesta tasca a professionals del sector que faran més atractiva i entenedora la nostra revista.

Serà l'empresa *Estudi A2*, formada per persones del poble i del grup esquelles, la responsable.

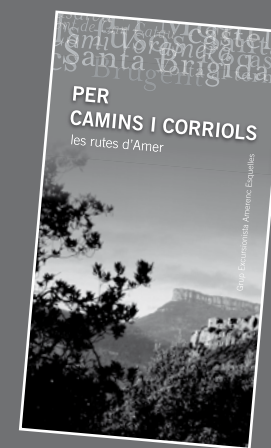
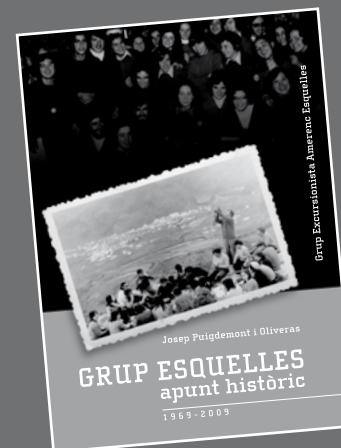
En aqu est batall, a més d'estrenar disseny estrenem una nova secció per la franja més jove: els esquellerincs! Animem a que ens feu arribar fotos o escrits dels més menuts del grup per poder donar continuïtat a la secció i que d'aquesta manera sempre tinguin un espai per ells.

Aprofitem l'editorial per recordar-vos que ens podeu fer arribar els vostres escrits o fotos tant de rutes, escalades i excursions que feu pel vostre compte com les que feu amb el grup.

Pretenem recollir no només grans ascensions sinó experiències relacionades amb la natura, amb la muntanya o amb l'entorn més proper per poder-les compartir amb tots els socis.

Amunt i endavant per molts anys més!!

*Aquest Sant Jordi...
...no tens excusa!*

*Aquí tens dos llibres
del grup esquelles per triar!*

Punts de venda:
- Patisserie Can Crous
- Llibreria Ca l'Olmo
- Trucant al 972 430175

XXXVII Portada del Pessebre a Sta. Lena

Desembre, temps d'anar a portar el pessebre... any rere any i fins arribar als quaranta.

Temps era temps anàvem a Sta. Lena a portar el pessebre, una petita cabana de fusta amb les figures: la Verge Maria, Sant Josep, el nen, la mula i el bou (cada any era el mateix; el portàvem i l'anàvem a buscar). Marxàvem el dissabte a la tarda, ja que alguns treballaven al matí. Arribàvem a Sta. Lena ja de fosc i sopàvem un bon plat "sopa de ave con fideos". Això sí, hi tiràvem una ració extra de fideus (un any ens vam deixar l'olla i la vam haver de demanar al Llapart i...) i el que cadascú portés i mai hi faltava el cremat i les cançons. I quin fred que hi feia a pesar del sac, els jerseis i l'anorac (encara no s'havien inventat els còmodes polars). No m'allargo més perquè em direu que sóc una nostàlgica.

Ara, com ja sabeu, cada any busquem un lloc diferent per portar-lo, però enguany i amb motiu del 40è aniversari hem tornat a Sta. Lena.

Hi vam anar el cap de setmana del 19 i 20 de desembre, primer cap de setmana de fred rigorós. Feia un fred semblant al dels primers anys, ai!!

Així doncs, tal com marca la tradició, un grup vam marxar el dissabte a les 7 de la tarda. L'objectiu, sopar i dormir a Sta. Brígida (que ens ha quedat un bonic i còmode refugi!!). No vam menjar "ave con fideos" però sí una bona carn a la brasa, i a dins de l'ermita res a veure amb la fredor del terra de Sta.

Lena. I seguint la tradició, vam cantar i vam fer xerinxola fins molt tard.

L'endemà al matí, hi van arribar uns quants més i després d'esmorzar tots plegats, vam agafar el camí cap a Sta. Lena. Al coll de Puliol s'hi van incorporar els que faltaven: els papes i la mainada.

I xino-xano arribem a Sta. Lena, acompanyats d'un sol esplendorós que mitigava el fort fred que feia. Deixem allà el pessebre, un preciós pessebre fet de pa, tal com és costum últimament, i en què no faltava cap figureta. Aquest any el va fer en Miquel Marcó ajudat pels seus néts, en Miquel i l'Oriol i, com sempre, li vam dedicar totes les nades que coneixem, amb uns bons torrons i cava... i molta alegria.

I de Santa a Santa, vam tornar a Sta. Brígida, on vam celebrar el nostre dinar de germanor nadalenc, amb una fideuada i rostit de pagès (boníssim!)

Els que ens vam animar a anar-hi el dissabte a sopar i a dormir érem: Lurdes Casacuberta, Carme Garangou, Núria Pagés, Joan Casadellà, Joan Sàbat, Núria Balcells, Josep

Fontas, Júlia Colomer, Consol Serra i Mercè Vila. Ens van acompanyar a sopar però no a dormir: Montse Casacuberta, Salvador Collell, Dolors Casacuberta, Josep Barcons i Carme

Casacuberta, i l'endemà, de bon matí, van tornar!

El diumenge a portar el pessebre i a cantar nades s'hi van afegir la Noemi Casadellà i en Jordi Rabionet amb la Dunia (tan abrigada que només li sortia el nasset), la Carolina Fontas i en Paco Samblas amb l'Aniol, en Jou i la Mariona amb en Jan, en Lluís i la Núria amb la Júlia, en Miquel i la Maria, la Mercè Casacuberta i en Cesc amb en Gerard i també la Dolors Castells, en Toni Castells, en Pau Feixes, la Maria Puigdemont, la Dolors Romero, la Carmen Bravo, en Miquel Cullell, en Narcís Sancho, la Carme Casacuberta, en Pere Babot, la Dolors Fontas, la Pilar Fontas, l'Agustí i la Montse Fontas.

I així un any més s'ha complert la tradició. Per molts anys!!!!

Mercè Vila

Encesa estrella

24 de desembre, primer dia que s'encén l'estrella de Sta. Brígida; enguany per la inseguretat del temps, amb poca participació. Els que van desafiar la pluja van ser: Oriol i Pau Samblàs, Sebas Samblàs, Núria Saderra, Jordi Rabionet i Pau Salvà.

Aplec de Santa Brígida 2010

Programació:

- Dissabte 6 de febrer **fogueró i focs d'artifici** davant l'ermita.
- Diumenge 7 de febrer a les 8 del matí concentració a la Plaça del Centre per tots aquells que hi pugin amb **BICICLETA** de muntanya. Esmorzar pels participants a Sta. Brígida.
- A les 10 del matí **BENVINGUDA** als que arriben a peu
- **XXV CONCURS MUNDIAL DE XIULET DE CARGOLINA**
- Proclamació dels **ERMITANS** de Sta. Brígida 2010
- Encantament de **COQUES** de l'ermita
- **MISSA** en honor a la Santa
- **Cant dels goigs** dins l'ermita
- **ARROSSADA POPULAR** a la pedrera a càrrec del Rebost d'en Bacus. Unes 180 persones en varen poder gaudir.
- Audició de **SARDANES** a càrrec de la Cobla La Principal d'Olot.
- Lliurament dels **premis** als guanyadors de les lloances

28 lloances presentades i 3 lloances de categoria infantil

1er premi:

Dels Pirineus a la Costa Brava d'est a oest sense finit, veus la llum que mai s'apaga reps els vents de dia i nit
Paco Samblàs

2on premi:

Fulles de roure sota els peus numulits arran de petjada Sta. Brígida m'espera amb una atenta mirada
Lluís M. Fàbrega

Premi infantil:

Arriba l'aplec i tothom surt el carrer Sta. Brígida ens espera i ens acull molt bé!
Maria Fàbrega

Comiat: Cant dels Adéus

Consell redactor

Tarda de poesia a l'Avenc de Tavertet

23 de gener de 2010

La neu tant abundosa enguany, fou la responsable d'ajornar aquest acte previst fa quinze dies.

Avui, encara amb neu pels costats de la carretera, ens dirigim uns quants amerencs, amb Mn. Enric al capdavant, cap la magnífica masia de l'Avenc de Tavertet on tindrà lloc la presentació del llibre de poemes Collsacabra, l'autor del qual és Mn. Enric.

Mentre ens hi acostem, ja endevinem que serà una tarda especial, íntima, envoltats d'aquelles cingleres i racons tant impressionants, que el poeta descriu amb tant d'encert en aquest llibre.

Ja dins la Masia, salutacions i fotos a dojo admirant la bellesa d'aquesta masia gòtica rural del s. XIII, tot i que l'edifici actual és del s. XV. Actualment tenen un Pla de Gestió amb Caixa de

Catalunya, dins el programa Territori i Paisatge. Acull turisme rural, funciona amb energies renovables, és per tant tot, molt respectuós amb l'entorn.

La senyora Belinda és la amfitriona ideal, se la veu avesada a aquests esdeveniments culturals, amb simpatia ens dona la benvinguda a tots, i la veritat és que ens hi sentim molt ben acollits.

Tots cap a la sala gran, admirant tots els objectes exposats, una mitra de Bisbe de pedra, les finestres gòtiques, i amb el Montseny que treu el cap per la finestra.

Pren la paraula Mn. Dídac Faig, per fer un resum del llibre tot recitant algun dels poemes, i parlant també de la col·laboració i els lligams de amistat que vénen de tant lluny amb l'autor.

Mn. Enric, ens agraeix la nostra companyia en aquest acte, i descriu les anècdotes viscudes tot resseguint els

racons tant impressionants que recullen cadascun dels seus poemes, les masies, l'aigua, les roques, les esglésies... Aprofita per agrair les diferents persones que l'han acompanyat en les sortides per documentar-se, i tal vegada inspirar-se perquè després, llegint cada poema ens sentíssim tots plegats inmersos en cada un dels racons anomenats.

Finalment pren la paraula la poetessa planenca M. Rosa Noguera, que fa un repàs de tota la extensa obra poètica de Mn. Enric, tant de les felicitacions nadalenques del Arxiprestat, com de tots els llibres publicats, que en són uns quants i molt variats.

Per acabar, en Josep Fontàs, en Josep Barcons, la M. Carme Casacuberta i en Joan Madeo llegeixen cadascun un dels poemes del llibre tot just presentat.

Un pisolabis posa fi a aquest acte. Ja comença a llustrear i ens fa una

recaixa deixar aquests paratges tant meravellosos, i més després d'haver visitat la piscina i les casetes o "masoveries". Més d'un ens hi quedaríem almenys una nit per escoltar el silenci i alhora fer ús del Cistell de Benvinguda.

Així acaba el nostre tast poètic pel Collsacabra, després a casa, ja gaudirem de la resta dels poemes.

M. Carme Casacuberta

Ermitans i Ermitanes, per donar i per vendre!

Des de finals del 2008 que ens varem arremangar les mànigues per començar a preparar totes les activitats que durant l'any 2009 servirien per anar fent memòria –i celebració– dels 40 anys de treball del Grup Excursionista Amerenc Esquelles.

A mitjans setembre un grup de persones interessades en promoure actes de celebració, entre les quals jo mateixa, ens varem reunir per a proposar diferents actes commemoratius. Vam acordar organitzar-nos per comissions, així no calia que tots ens preocupéssim per tot, i jo em vaig implicar en la "comissió de publicacions" (encarregada de la reedició del llibre "Per camins i corriols, les rutes d'Amer" i "Grup Esquelles. Apunt històric").

Si bé era conscient que amb la meva tasca donava un cop de mà al Grup Esquelles, en cap cas m'imaginava que això em suposaria que, en acabar una de les moltes reunions que hem anat fent al Cau, se'm lliuraria una carta on se'm nomenava Ermi-

tana de Sta. Brígida 2010 per haver col·laborat "en qualsevol activitat del Grup, sobretot pel que fa a les relacions públiques, en les tasques financeres davant organismes oficials".

La veritat és que el reconeixement em va fer pensar en la meua col·laboració i en el món associatiu. Si bé és cert que durant tot el 2009 hi he dedicat unes quantes hores i la voluntat que tot sortís rodó ens ha fet passar algun moment de nervis, la dedicació ha estat sempre amena ja que el meu gra de sorra l'he aportat en aquelles tasques i aspectes que em resulten interessants i que si bé per mi em podien resultar alguna horeta més de feina a la setmana, per a l'entitat suposava un com de mà més en tirar endavant la celebració de l'aniversari.

No us penseu pas que col·laborar amb una entitat vulgui dir haver de dedicar-se en cos i ànima a tirar-la endavant tot/a sol/a! En qualsevol entitat de les moltíssimes que tenim a casa nostra segur que hi trobareu un grup de

persones que treballa conjuntament per a tirar-la endavant, compartint les feines que hi hagi, celebrant els èxits conjuntament i trencant-se el cap per a buscar solucions al problema que surtin. Col·laborar amb una entitat és simplement dedicar 30 minuts setmanals (com a màxim!) a donar un cop de mà en allò que una persona sap fer o hi té més traça; en el cas dels Esquelles: escriure un article per El Batall, netejar camins, penjar algun cartell, explicar als companys/es de feina les activitats que fa el Grup Esquelles, anar a l'Aplec, aportar idees per a noves activitats, informar de subvencions, fer una xerrada, etc.

Serà així, amb els vostres 30 minuts setmanals, com a socis i sòcies, o com a amics i amigues del Grup Esquelles, que cada any serà fàcil escollir l'Ermità i l'Ermitana de Santa Brígida.

Ermitana 2010

Grup Esquelles. Apunt històric 1969-2009

El passat 13 de març, dins els actes del 41è aniversari del Grup, es va fer la presentació del llibre Grup Esquelles. Apunt Històric- 1969-2009-

Escriure la història del Grup Esquelles va ser un encàrrec que es va fer a en Josep Puigdemont i ell, de forma altruista, ha explicat la nostra història des d'aquella data d'origen, tal com diu en el llibre, 12 de març del 1969 fins al 2009, quan va fer 40 anys del naixement del Grup. Ho ha fet de forma clara, teixint la vida del grup amb la vida del nostre poble. En tot moment de la lectura podem conèixer el context social de la vila que, potser sense ésser-ne conscients del tot, marcava el nostra tarannà com a grup, les nostres inquietuds i per tant les nostres activitats i maneres de fer.

El pròleg està escrit per en Manel Rodríguez, mossèn Manel, qui va sembrar la llavor que més tard germinaria com a Grup Esquelles.

La presentació va anar a càrrec d'en Josep Puigdemont, introduint l'acte en Josep Fontàs com a president del Grup i amb unes paraules ben emotives i aplaudides d'en Manel Rodríguez.

Aquell vespre, després d'escoltar al narrador de la nostra història, algunes persones del grup d'anys i anys ens preguntàvem, sorpresos, realment hem significat tot això pel poble? I es que a vegades fa falta que t'expliquin els fets des de fora, de manera objectiva, per adonar-te'n de la realitat, perquè des de dins es va fent com una formiga, responent a una il·lusió, a una inquietud o a propostes engrescadores tot pensant amb la immediatesa de l'activitat més que en la seva projecció al llarg del temps. Bé deu ser veritat que la trajectòria de "les Esquelles" és ferma si hem aconseguit caminar junts durant 40 anys, hem rebut reconeixements i encara tenim voluntat de continuar endavant.

Moltes gràcies a en Josep per haver

narrat amb tanta estima la crònica dels nostres 40 anys i per fer-nos més coneixedors de la història de la nostra Vila.

Carme Pujol

Voramera. El cant dels ocells

Sabríeu reconèixer els ocells que viuen en el nostre entorn? Segurament que a cop de vista els coneixeríeu per la seva grandària, pel color de les seves plomes, pel seu bec... però els reconeixeríeu pel seu cant?

El dissabte 13 de març l'Olga Alcaide, voluntària del Projecte Rius, ens en va ensenyar per segona vegada. El Grup Excursionista Amerenc Esquelles inaugurava el camí Voramera, en motiu del seu 41è aniversari. Trobareu l'itinerari d'aquesta ruta al llibre *Per camins i corriols. Les rutes d'Amer*, reeditat el 2009 pel Grup Esquelles, i a la web hi trobareu els seus mapes i tracks.

Doncs bé, el primer que cal saber és que hi ha tres tipus de cant:

Els que utilitzen una sola nota, com l'ocell anomenat **trist**, que diu:

xit – xit – xit...

Els que n'utilitzen dues, com la **mallerenga carbonera**, que diu:

tot – per mi, tot – per mi...;
o bé, set – per vuit, set – per vuit...

I els que n'utilitzen tres o més, com el **rossinyol bord**, que diu:

Com? – Què dius? – Què ha vist?
Què has vist? Què has vist?

La més elaborada és la melodia del **rossinyol**, que fa:

la – mi – nyo – na – de – l'hos – tal – té – el – cul – tou tou tou tou – jo l'he vist! jo l'he vist! jo l'he vist!

A més, per reconèixer-los és important saber l'època que hi són (primavera, estiu, tot l'any...), o l'entorn on els agrada viure (bosc d'alzinars, vora el riu...). L'Andrea Munita, coordinadora de grups del Projecte Rius, ens va explicar la riquesa dels aiguabarreigs. A casa nostra podem gaudir de l'encreuament del riu Ter i el riu Brugent, el qual forma un aiguabarreig molt ric en fauna i flora, on hi trobem ocells, peixos, rèptils, insectes, algues, matolls...

També vam descobrir el cant de molts altres ocells com el pit-roig, el cucut, la puput, el pica-soques i el gaig, dels quals se n'expliquen llegendes molt boniques.

Del **cucut** i la **puput** se n'explica una que dóna nom al seu cant. Doncs, resulta que un dia el cucut va deixar les seves precioses plomes a la puput per anar a una festa i com que tothom li va dir que estava tan bonica no les va tornar mai més al cucut.

Ara si sentim a la puput fa:

pu – pu – put, pu – pu – put... i el cucut, que encara la busca diu: no puc – no puc – no puc trobar la puput...

Del **gaig** s'explica que la Verge Maria s'amagava al bosc de l'exèrcit d'Herodes perquè no li matessin el fill, i quan passaven a la vora el gaig va cridar "són aquí, són aquí". En aquell moment, però, va caure un llamp. Els soldats es van quedar sords i no van poder sentir el gaig. Ara li diuen el "xivato del bosc" perquè quan algú entra al bosc és el primer que sentim i ho fa cridant el seu nom:

gatx – gatx – gatx...

I sabem quin és el rei de tots els ocells? El **reietó**. Doncs, s'explica que els ocells van organitzar un concurs per trobar el rei dels ocells. Es tractava de saber l'ocell que vola més alt. S'hi van presentar tots: els coloms, pardals, rossinyols, tudons... La que volava més alt era l'àguila i quan el jurat estaven a punt de fer-la vencedora, va sortir el reietó de sota les plomes de l'àguila i va volar una mica més amunt. Tot i que el van coronar rei dels ocells, es van sentir enganyats i cap dels ocells li és amic. Per això ara no el trobem mai perquè s'amaga entre els esbarzers.

Trobareu històries com aquestes a la següent referència bibliogràfica:

Mil anys de contes d'animals, traducció de Pau Joan Hernández, Editorial Baula, octubre de 1999 (primera edició).

I per aprendre a conèixer els ocells l'Olga Alcaide ens va recomanar aquests llibres:

- Peterson, Roger i altres (1991): *Guies dels Ocells dels Països Catalans i d'Europa*, Edicions Omega, Barcelona.
- *Ocells de Collserola*, número 1 i 2 (1999), Parc de Collserola.

Si feu el camí Voramera trobeu mil racons per seure a l'herba i poder contemplar i sentir l'aigua, els arbres, els ocells, les granotes, les flors... Felicitats a tots els voluntaris i voluntàries que han marcat i cuidat el camí Voramera, perquè nosaltres puguem gaudir d'aquest entorn privilegiat que tenim ben a prop de casa.

Carolina Fontàs

Sopar aniversari

Un Alibabà i els 40 lladres (41é aniversari). 13 de març de 2010 al restaurant Can Quer del Pasteral. 55 persones

La Xina

Entre cerveses, música i rialles, al Cu-cut va començar la nostra aventura... em varen oferir anar a la Xina, ja m'havien posat la mel a la boca! Mesos després de valorar-ho vaig acceptar l'oferta, passàrem dues setmanes a la capital, Pequín!

Fer llistes, els visats, passaports, equipatge, recomanacions, medicaments..., tot era poc per començar a preparar el viatge i els nervis anaven creixent a mesura que s'acostava la data.

Arriba el dia, ja tenim les maletes a punt, els bitllets, passaports i cap a l'aeroport!

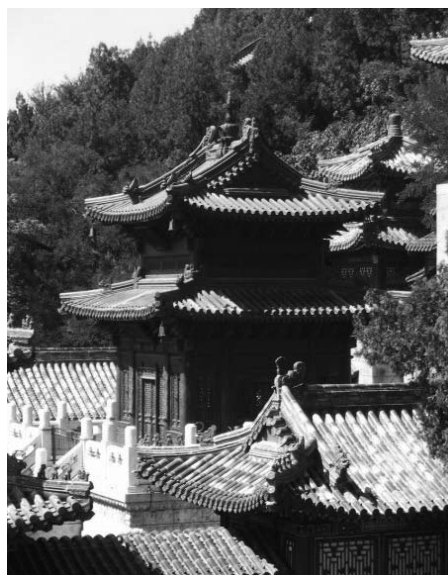
Quin viatge més cansat! Arribem re-bentats a Pequín; per la diferència horària era com si fossin les 5 del matí a Catalunya! Tot i així intentem aguantar fins a la tarda per no notar el *jet lag*. Ens trobem amb els nostres amfitrions, i després de deixar les maletes i dinar, anem a fer un volt mentre planegem les visites del dia següent. La nostra aventura ha començat!

Ens aixequem aviat cada dia per anar a visitar els edificis i llocs més emblemàtics de Pequín: El Temple del Cel, la Ciutat Prohibida, la plaça Tiananmen..., edificis amb història i curiositats infinites. El primer dia vàrem visitar el parc de Tiantan Gongyuan, on

hi ha el Saló de l' Oració per la Bona Collita (Temple del Cel), l'Altar Circular i la Volta Imperial del Cel. Vàrem anar-lo visitant a poc a poc, contemplant cada racó i fent moltes fotos. La curiositat d'aquest parc és que la Volta Imperial està rodejada pel Mur de l'Eco, una singular construcció rodona d'uns 60 metres. Si et col·loques a qualsevol lloc del mur podràs sentir la teva veu clarament en un punt oposat, ja que el so es transmet per la paret.

Abans d'anar a dinar ens va quedar una mica de temps per anar a veure la plaça Tiananmen, que és la plaça més gran del món, i poder saludar Mao Tse-tung, el fundador de la República Popular de Xina. L'endemà vàrem visitar la mmensa Ciutat Prohibida, on han viscut la majoria d'emperadors xinesos. i Vàrem passar tot el dia visitant la Ciutat, amb temples, palauets, les cases dels criats, els jardins... realment una ciutat dins d'una ciutat!

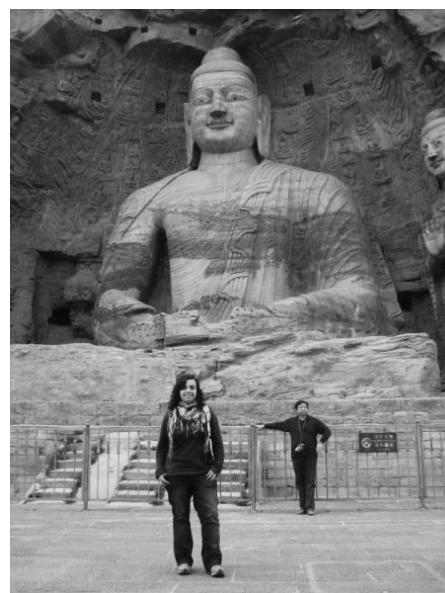
Al vespre vam anar a celebrar la Diada de Catalunya a un bar prop de llac de Houhai, organitzada pel nostre amfitrió i el Casal Català! Van penjar una senyera a l'entrada i ens vàrem sentir com a casa, ja que van venir molts catalans que treballaven o estudiaven a Pequín!

Després de la nit de gresca, vàrem descansar i a la tarda, de compres per Pequín! Anàvem amb la calculadora amunt i avall regatejant! I a dormir aviat, que l'endemà ens tocava anar a veure la Gran Muralla!

La Gran i llarga Muralla Xinesa va aparèixer davant nostre després d'un llarg recorregut amb una furgoneta. Anàvem amb un grup d'estudiants espanyols i vam arribar de bon matí a la Muralla, a un part poc turística però tant o més espectacular...! No vam parar de fer fotos i més fotos i la muralla es perdia per les carenes de les immenses muntanyes. Quines construccions pot fer la humanitat! Després d'un matí pujant la muralla amb un sol esplèndid, ens mereixem un bon dinar! Més tard, després de descansar un ratet..., anem a visitar un carrer amb paradetes de broquetes..., però no unes qualssevol! N'hi havia de serp, d'anguila, d'estrelles de mar, d'escorpits, de larves... Molts de vosaltres us esgarripareu, però la serp no era pas gaire més diferent de la sèpia que posem a l'arròs!

Avui toca... el Palau d'Estiu! Després d'agafar el metro fins a l'última parada i un autobús fins a la seva última parada...per fi arribem al Palau d'Estiu! Només d'arribar s'estén davant nostre l'immens llac Kunming, amb la seva illa al centre i el Pont dels Disset Arcs per arribar-hi. Vàrem anar a la illa a veure el temple que hi havia i a observar la panoràmica del Palau

d'Estiu des d'allà; després vàrem recórrer la riba del llac fins que vàrem arribar al palau. Quina passada! Immens i ple d'escalles! Abans, però, vàrem visitar el Vaixell de Marbre i que ara és de fusta, una construcció molt curiosa! Més tard vam tornar a posar rumb al Palau d'Estiu mentre observàvem el Temple Negre! Finalment vam arribar a la part més alta de la muntanya, on hi ha el Palau d'Estiu i la Pagoda de Buda. Finalment vam acabar de visitar el palau i vam anar a descansar! Per sopar vam provar unes broquetes de tots els gustos i molt picants!

L'endemà ens preparam per marxar de Pequín! Agafem el tren per anar a Datong, un poble on hi ha unes coves i és a sis hores de distància! Vàrem arribar-hi a la tarda i després que ens oferissin hotels, en vam triar un. Vàrem deixar les coses i vam anar a sopar. Aquella nit provaríem les nits de Datong, les més autèntiques ja que érem els únics occidentals de tot el local.

L'endemà visitaríem un temple penjant i les coves de Datong..., una experiència molt curiosa ja que vam arribar-hi amb taxi! Vam arribar-hi a mig matí ja que el trajecte amb taxi també va ser llarg... Quina passada! Això sí que és un temple penjant i no les "casas colgants" de Conca! Més tard vàrem anar a les coves de Datong, quaranta-cinc coves en total, totes plenes d'immensos budes!

Després d'aquest cap de setmana a Datong, vam tornar a Pequín. La nostra experiència arribava a la seva fi: dilluns agafàvem l'avió de tornada a terres catalanes, ens passàrem tot el dia viatjant i arribàrem dilluns al vespre.

D'aquest viatge, n'he après molt, m'ha canviat, vaig arribar amb *jet lag* psicològic! Em va costar molt tornar a la rutina i cada cop que ho recordo se'm dibuixa un somriure als llavis. Us recomano viure una experiència així, marxar de la rutina i anar a veure món. Vaig tornar pensant en el pròxim viatge!

Doncs bé, de manera molt resumida, us he explicat la meua vivència i espero escoltar algun dia les vostres, perquè realment val la pena conèixer món i gent nova. Fins una altra aventura! Gao tx!

Anna Clarà

Resum assemblea general

Amer - Can Boles, 12 de març de 2010 a les 22h.

Amb una participació de 38 socis/es es va comentar els següents temes:

1- Lectura i aprovació dels precs i preguntes de l'acta anterior.

2- La Dolors Casacuberta va llistar una trentena d'activitats realitzades al 2008 pel Grup Esquelles o pels socis/es a nivell individual.

3- En Salvador Cullell ens va comentar l'estat dels comptes. S'esmenten les subvencions atorgades per part de l'Ajuntament d'Amer, la Diputació de Girona i el Departament de Cultura de la Generalitat pels actes del 40é aniversari i per les obres a Sta. Brígida. La responsable de tramitar-les i justificar-les és l'Isabel Junquera.

4- En paraula del secretari, Jordi Rabionet, es parlà de les tasques que han col·laborat el grup de joves:

Base de dades de socis/es. La responsable és la Isabel Junquera. Socis totals d'alta: **335**

Gent que ha passat per l'entitat: **777**

Gent que ha demanat rebre la informació del grup per correu electrònic **75** (inclou simpatitzants, entitats d'Amer i de la FEEC i premsa)

Les reunions de vegueria no hi ha assistit ningú de l'entitat.

El Batall canvia el seu consell redactor. Plega la Marta Blanch i s'incorporen l'Irene Bosch i l'Isabel Junquera; la Noemí Casadellà continua. Es dona la possibilitat que qui estigui interessat en pot formar-ne part.

Disseny de programes de les activitats del 40é aniversari va anar a

càrrec de L'Irene Bosch i l'Adriana Fontàs.

Publicacions. La Júlia Colomer és la responsable del control del llibre: *Per Camins i Corriols*. Explica que des del 5 de setembre de 2009 a 10 de març de 2010 s'han venut 257 exemplars.

2ª Mostra cinema de muntanya Els responsables de l'organització són en Marçal Marcos i en Josep Capdevila; aquest últim explica que de cara a la 3era Mostra s'està mirant de poder comptar amb la presència d'una dona alpinista. Informa dels ingressos 1520€ i les despeses generades 1397.20€.

Quotes de socis i targetes federatives. Paco Samblàs és el responsable i ens informa que s'han tramitat 80 targes i la més sol·licitada és la modalitat C.

5- Renovació de càrrecs de la junta. Jordi Rabionet manifesta que deixa la tasca de secretari i encoratja a formar una nova junta que doni relleu als càrrecs existents.

Josep Fontàs afegeix que el dimecres 10 de març es va acordar convocar una assemblea extraordinària per tal de canviar la junta actual. Un grup de joves mostren interès per continuar: Adriana Fontàs, Irene Bosch, Xavier Castelló, Laura Feixas, Jordi Garangou i Albert Planagumà.

S'aplaça la renovació de la junta en espera que l'Ajuntament d'Amer signi el conveni d'ús de l'ermita de Sta. Brígida. Martí Serrat fa un incís per explicar que no és necessari esperar, de totes maneres es decideix aplaçar la renovació de càrrecs per més endavant.

En paraula del president, Josep Fontàs el qual diu que és la última assemblea que presideix. També elogia a totes les comissions del 40é aniversari i recorda que l'any vinent, 2011, farà 20 anys que estant fent obres a Sta. Brígida. Les últimes obres han estat el terra de l'ermita, el nou emplaçament de la verge, sobre una soca d'olivera, i els bancs fixos construïts.

Proposa fer soci d'honor a Josep Puigdemont i Oliveras per la seva implicació voluntària en la redacció del llibre *Grup Esquelles. Apunt històric 1969-2009*. S'aprova per unanimitat.

Manifesta el gran èxit en la presentació del llibre *Per Camins i Corriols* i la necessitat de mantenir els camins nets i senyalitzats.

Per últim, recorda que avui concretament, fa 41 anys de la primera reunió del grup i diu que és el moment de tenir un reconeixement per tots i totes els que ho han fet possible. Es fa un aplaudiment entre els assistents.

6- Torn de paraules

Carme Casacuberta diu que potser caldria recuperar els suggeriments/idees que surten durant el torn de paraules i veure si s'han complert o no.

Paco Samblàs opina que s'ha gastat mot en programes/difusió i caldria replantejar-nos aquest tema.

Pere Babot manifesta que ha trobat a faltar un reconeixement més ampli vers la figura de n Lluís Bosch; la Carme Casacuberta afegeix la proposta de dedicar un monogràfic al seu cartellisme. Carme Pujol, com a part eludida, explica que l'any de l'aniversari ha estat molt atapeït d'actes i que no van trobar l'ocasió per fer algun acte juntament amb les seves filles; però manifesta les ganes de fer quelcom en record a la seva trajectòria.

Carme Pujol també explica la destrossa de vegetació que han fet en un tram del camí voramera; proposa informar-nos de la normativa. Josep Fontàs, afegeix que parlarà amb Olga Freixa, tècnica de l'Ajuntament.

Per últim Isabel Junquera demana que s'expliqui quina idea tenen la nova junta; Adriana Fontàs com a portaveu del grup de joves, fa palès les ganes de continuar, abans però, caldrà parlar amb la junta actual i veure com s'agafa el relleu.

Jordi Rabionet

Obres a l'ermita de Santa Brígida

Mossén Enric Bahí escrivia al full parroquial 31-I-10 aquestes paraules:

"Diumenge 7 de febrer, Amer celebra l'aplec de Sta. Brígida, aplec que ha pres merescuda categoria, per l'encert que ha tingut en enfocar-lo el nostre grup "Esquelles". (...) a vegades he pensat quants centenars d'anys deu fer que la capella ve presidint la nostra contrada. 600? 700?"

(...) la nostra entitat excursionista hi ha fet moltes reformes i poc a poc ha anant prenent caire de refugi de muntanya. Aquest any trobarem ben acabat el paviment de la capella. Què més mancarà fer? No ho sé, però estic convençut que la iniciativa d'aquests nois i noies, ja fa homes i dones no s'haurà pas acabat; són capços de donar-nos encara sorpreses impensades (...)"

A la benvinguda de l'aplec, el president, Josep Fontàs va explicar que ja fa 19 anys que s'està treballant per la reconstrucció de l'ermita, ara sí que es pot dir que no queda cap racó de l'interior de l'edifici que no s'hagi tocat!

És de justícia mencionar a tota la brigada d'homes que ho han fet possible i felicitar-los: Josep Mª Barrabés, Josep Sancho, Joan Pere Soler (Pierre), Josep Fontàs, Salvador Cullell, sota la supervisió de Pitu Crous.

Afegir les donacions que es van fer:

Rellotge de sol confeccionat per l'artesà Jordi Dalmau de les Planes d'Hos- toles i regalat per Xavier Targa

Mantell sobre l'altar obsequi de la Ramona Guitart

Soca d'olivera donada per Joan Pere Soler (Pierre)

Pilar de l'altar de pedra natural cedida per Josep Carbonés "el noi del Castell".

Taulons dels bancs fixos donats per Josep Fusellas

Consell redactor

Nous socis/es

- 772. Xavier Carbonés Mitjavila
- 773. Narcís Xabadia Palmada
- 774. Anna Ferrer Pou
- 775. Max Panosa Badia
- 776. Víctor Panosa Badia
- 777. Olga Panosa Badia
- 778. Jaume Costa Surós
- 779. Carme Güell Bellvehí
- 780. Encarnació Güell Bosch
- 781. Marta Madeo Salvà
- 782. Joan Clarà Garangou
- 783. Juan Segovia Silvero
- 784. Lluís Fàbrega Soler
- 785. Josep Colom Puigdemont
- 786. Santi Roura Noguer
- 787. Brígida Raset Gasch

Enguany s'ha treballat en el terra de l'ermita. Es van treure els rajols existents i es va descobrir un enllosat no gaire regular, que és natural de la pròpia penya. Es va optar per deixar-ho al descobert, tot anivellant els llocs més necessaris.

Una història diferent: del Mont Perdut a Vignemale

Dies: del 12 al 15 d'agost de 2009
Participants: Dani, Lluís, Marc, Sònia, Xavier i Adriana

Girona, octubre 2009- “Vigileu, es-querpes! Heu d'anar per la part gris-
sa!”. En Marc avisava els que anàvem
darrere seu del perill amagat sota la
neu de la glacera més gran dels Pi-
rineus, la glacera d'Ossoue, situada
en el massís de Vignemale. Aquí, un
grup d'enamorats de la muntanya vam
venir per conquerir el Pique Longue
(3.298 m) o pic de Vignemale. Segui el
nom que sigui, tots els que algun dia
van arribar a trepitjar aquest racó dels
Pirineus, a l'altra banda de la fronte-
ra, a la part francesa, coincidiran a
reconèixer la seva bellesa. El temps
aquí adquireix un altre sentit, diferent
del que estem acostumats en el dia a
dia del “món civilitzat”. El muntanyenc
intrèpid ha de saber escoltar i obeir la
naturalesa i les seves lleis. I nosaltres
ho vam poder comprovar.

Durant els mesos d'estiu la glacera
sol entrar en un període de retrocés
i perd, durant uns dies, la immensitat
que li dona el renom. El sol potent
passa factura a la neu i al gel, que
perden la intensitat obrint esquerdes
de fins a 12 m de profunditat, amaga-
des a l'ull del excursionista despistat
o inexperimentat. Sense dubte, els
grampons i els pals, o millor el piolet,
seran els acompanyants imprescindibles
dels que volen gaudir d'aquesta
experiència.

Sortim ben aviat des del càmping de
Pain de Sucre per un camí que ens
porta cap al refugi de Baysellance.
Després d'un hora i mitja, aproxima-
dament, de caminada, un rètol ens
indica la separació de les dues rutes,
una d'elles que va cap al refugi, l'altra
segueix cap al Pique Longue, per la
glacera. Nosaltres busquem la sego-
na opció. Gaudim d'una pujada sos-
tinguda, durant una hora, enmig d'un
circ impressionant de pics de més de
3.000 m i arribem, finalment, al peu
del cim del nostre objectiu, el Pique
Longue. El gel i la neu aquí s'han fos,
així que ens traiem els grampons i
preparem la grimpada final. Observem
que la majoria de la gent que puja es

deixa l'equipatge a peu del cim i co-
mencen a grimpar, mans lliures, amb
més o menys destresa. Un senyor de
més de cinquanta anys, que tot just
acaba de baixar, ens explica amable-
ment que el camí està molt marcat i
no té més complicacions. Per tant, les
persones amb vertigen no hauríem
de tenir cap motiu d'alerta. La Sònia,
en Marc i en Dani, tres dels cinc que
quedàvem després de l'abandona-
ment prematur d'en Lluís, comencem
de valent el camí cap amunt. El meu
primer contacte amb la roca em va
fer sortir els primers dubtes sobre si
arribaré a fruit de la vista del cim o
no... Li vaig demanar a en Xavier que,
si us plau, m'esperés per ajudar-me
a pujar. Veia gent que baixava amb
cascos i em preguntava si realment
calia allò. Abans de tenir la resposta,
una pedreta sortida d'enlloc va anar
a parar directament al meu cap. Lla-
vors vaig tenir molt clar que era molt
recomanable portar un casc, si es vol
fer aquesta pujada durant els mesos
d'estiu i estalviar-se sorpreses. Fora
de la temporada de calor, la neu co-
breix la roca fins al cim i els grampons
i el piolet seran suficients per pujar.

Sobre la resta de la ascensió i tam-
bé la baixada, hauria de recórrer a la
memòria de les fotos i a la d'en Xavier
per recordar com van transcórrer. Una
experiència segurament per repetir!

Només vull mencionar la ja famosa
cova, situada a mig camí del cim, la
“segona residència” del comte Ros-
sell, un noble francès que va passar
un temporada de la seva vida allà,
amagat del món.

El nostre periple estiuenc pels Pirineus
aragonesos havia començat 3 dies
abans, en el municipi de Torla (Osca)
i el nostre objectiu portava el nom de
Mont Perdut (3.348 m), el tercer pic
més alt dels Pirineus. Vam planificar
una ruta amb duess parts: primer, ar-
ribar al refugi de Gòriz, passar la nit
acampats i el segon dia fer cim.

Des de Torla, un bus ens va deixar,
en menys de mitja hora, dins del
Parc Natural d'Ordesa, a la Pradera
d' Ordesa.

Per aconseguir el primer punt, el refu-
gi de Gòriz, vam seguir el riu Ara en el
seu recorregut per la Vall d' Ordesa,
cap a la Cua de Cavall. La panoràmi-
ca dels circs de les muntanyes que
ens envolten és espectacular. Miro el
mapa i em diu que tenim ara a davant
el circ de Soaso, a la dreta el circ de
Cotatuero i a l'esquerra la Sierra de
las Cutas. Una naturalesa exuberant,
gràcies a la pluja que rega gairebé di-
àriament els prats i alimenta les cas-
cades que salten amb ganes des de
les muntanyes. Una ruta sense com-
plicacions, molt planera, fet que la fa
molt popular entre la gent de la regió
que ve sovint a passejar-hi. També,
les nostres esqueses ho van agrair,
carregades amb el material necessari
per passar la nit.

Aquest paisatge bucòlic ens va acom-
panyar durant unes dues hores, fins
arribar a la cascada Cua de Cavall, un
salt d'aigua espectacular amb una for-
ma que fa que es mereixi el nom. En
aquest punt la ruta es troba de cara a
la muntanya que la fa desviar-se cap
a la dreta, per passar el riu sobre el
pont de Soaso. Un rètol ens indica les
dues opcions que hi ha per arribar al
refugi de Gòriz: decidim agafar el sen-
der en comptes del camí de les *clavi-
jas* de Soaso. Aquesta l'última opció
ens hauria escurçat la ruta un hora,
però ens vam decantar prudentment
per agafar la ruta més adaptada a la
nostra situació. El camí comença a
enfilarnos de cop per la muntanya,
i busca recuperar l'altitud. Dues ho-
retes més de ziga-zaga, una pujada
continuada i sostinguda i arribem fi-
nalment al nostre destí, el campament
del refugi de Gòriz. Amb una mica de
sort, el temps va ser justet per muntar
les dues tendes, fer estiraments (molt
important!!), sopar i preparar motxilla
pel segon dia.

L'endemà, després d'un bon esmor-
zar, ja tenim les botes, els pals, les
motxilles (amb material extra per les
condicions atmosfèriques molt agra-
dables d'aquell dia) i la crema solar a
punt per sortir. Tres hores de pujada
força i el cim és nostre. La calor del
mes d'agost va fer que no poguéssim
experimentar les sensacions de la

famosa *escupidera*, un objectiu que
sembla motivar a més a d'un dels
amants del *trekking* que decideixen
fixar el Mont Perdut entre els seus ob-
jectius.

Diuen que cada cim porta un nom que
amaga una història darrere seu i crec
que és ben cert. Durant la pujada, els
canvis sovint de la direcció em van
fer tenir més d'un cop la sensació de
pèrdua, això fins al punt final quan la
muntanya sembla que digui prou i et
fa passar la prova final: una pujada
molt pronunciada (quasi 200 m en el
tros final) per un terreny rellicant va
posar a prova la nostra capacitat de
resistència.

I per fi estem a dalt: una vista especta-
cular i gratificant. Mentre la respiració
i el pols es van recuperant, admirem
la carena imposant de pics de més
de 3 mil metres que formen la fronte-
ra natural amb l'Estat francès. Entre
ells, reconeixem el Talion i l'inconfusi-
ble “queixal” de la Bretxa de Roland...
però això és una altra història, encara
per escriure.

Adriana Grosu

Nota: a l'anterior Batall no va poder
sortir aquesta ressenya per manca
d'espai, per aquest motiu la transcri-
vim en aquesta edició.

Gra de Fajol (2.712 m)

El dissabte 6 de febrer en Uec i jo
vam quedar per anar a fer una excur-
sió hivernal curta; feia dies que cap
dels dos no sortia i teníem ganes de
muntanya. En principi la previsió del
temps era molt bona i comptàvem pu-
jar a Bastiments o alguna cosa sem-
blant. En arribar a Vallter i aparcar el
cotxe vam comprovar que la previ-
sió se n'havia anat per terra. Només
començar a caminar cap al refugi ja
va començar a a tapar-se i a nevar
i. Vam trobar estrany que per aquella
zona estiguéssim completament sols;
malgrat tot, el temps no semblava
complicar-se massa i la visibilitat era
bona. Vam optar per anar tirant men-
tre ho veiéssim clar. Quan vam assolir
el coll de la Marrana el temps es va
complicar a la vessant de Bastiments,
així que vam decidir pujar al Gra de
Fajol, que era més curt, però tot i així
sabíem que hauríem de remuntar una
pujada de gel i roques. La decisió va
ser encertada; la nevada va anar a
més, però vam tenir temps de pujar
i baixar sense cap problema. Durant
la baixada pel Gra de Fajol, al coll de
la Marrana hi va entrar el vent fort del
nord. Les nostres petjades de pujada

eren invisibles i ens vam adonar que
no podíem estar massa temps per
allà dalt.

La diada va ser molt completa i ens
vam trobar un temps totalment hi-
vernal, però ens va deixar gaudir del
paisatge, de la nevada, d'un amic, del
silenci i de la tranquil·litat que es pot
respirar a les muntanyes.

Albert Planagumà

Canals de gel

Canal central Gra de Fajol gran:
03-01-2010 Uek, Jan i Capi 300m,
50°, màxim 55° i possible IV° en mixt.

Canal occidental Gra de Fajol petit:
04-01-2010 Olga i Marçal 160m,
40°/45°, màxim 50° a la sortida.

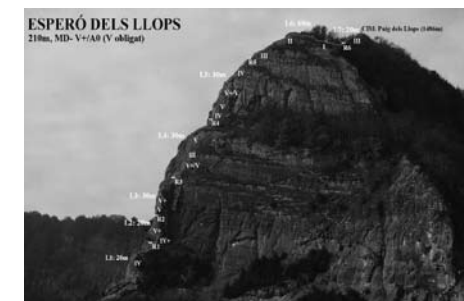
Escalada en gel Coma de l'Orri:
17-01-2010 Uek, Capi, Jan, Olga i
Marçal

Cascada de l'Embut: 25m, WI, II/2

Cascada Gra de Fajol gran:
23-01-2010 Jan i Marçal, 80m, 60°,
màxim 75° i III° en mixt.

Via Puig dels Llops (Puigsacalm):
14-02-2010 Capi, Jan i Marçal, 210m,
MD- V+/A0 (V obligat)

**Cim de les Agudes per la cresta de
Castellet:**
20-03-2010 Uek, Jan, Olga i Marçal,
500m de desnivell positiu, grimpada
de I°-II°

Marçal Marcos

Esperit alegre i festiu

Estem apunt de cloure tota la extensa programació del 40è aniversari. Han estat un munt d'actes, a l'alçada del Grup Esquelles, fets i pensats amb el cor, amb escàs pressupost, amb imaginació, ple de petits detalls, esplèndid. Segur que recordarem sempre molt de temps les diferents activitats que s'han dut a terme, totes han gaudit d'una gran acceptació i participació que és del que es tractava. En podem estar ben cofois tots plegats.

Però –sempre hi sol ser– tot veient i analitzant el documental i la exposició que vam preparar el proppassat mes d'agost al MED'A, em sembla que encara ens vàrem quedar curts a l'hora d'explicar la gran transcendència que el Grup ha tingut per cadascú de nosaltres els socis, anomenats actius.

Han passat ja uns mesos, un cop analitzat i tot ben paït, al meu parer encara ens podríem haver permès fer un xic més d' "autobombo." Amb aquesta nostra llarga història, perquè recordant tot el hem fet durant aquests anys, realment impressiona.

Hi ha en nosaltres de tota manera, una altra vessant, que m'agradaria fer-hi esment: l'esperit alegre i festiu amb que ho hem fet tot.

Qualsevol que no ens conegui prou, veient i escoltant tot el que es diu en el DVD creurà, –ho dic per la gran seriositat i profunditat de tots els que hi parlem– que a principis dels anys 70, els Esquelles, érem el summum de la responsabilitat, que posseïem grans virtuts i tots els valors haguts i per haver, amb un esperit de servei a la comunitat, i que ens plantejàvem amb una gran profunditat totes les noves activitats...bé, doncs sí, si filem tant prim tot això és cert, realment érem i encara de fet som així. La nostra manera d'enfocar la vida, tant la personal com la del Grup no desdiu gaire del lema del Grup que ens ha guiat tots aquests anys. Però caram, tampoc ens passem, hi hem disfrutat molt també eh?

Ara, el més sensacional de tot, és que quan vam començar tota aquesta història, els més grans dels que for-

màvem part del Grup en aquells moments no teníem 55 anys, no fumem! en teníem només 21!!! Vol dir, que érem uns joves més o menys guapos i ben plantats, amb les clàssiques inquietuds i pardalets al cap, propis d'aquesta edat.

De fet, deuriem cridar força la atenció anant per aquests móns de Déu, segur. Com que al mateix temps, molts del Grup formàvem part del Cor Parroquial, vam en Jesús Bosch com a director, vam aprendre a cantar, a cantar bé i a veus. Era tot un espectacle quan anàvem amb autocar d'excursió, o bé en aquelles llargues nits dins la tenda. No és per dir, però ni els espirituals negres, ni les populars catalanes, ni les nades, ni les de la nova cançó se'ns resistien. Hem passat moments realment inoblidables tot resseguint els més diversos cançons, fins a quedar absolutament afònics la meitat de les vegades.

Per si no us en feu idea, us proposo ara un exercici: imagineu per un moment que uns 20 o 28 nois i noies d'Amer, entre 17 i 22 anys, decideixen un dia d'aquests, trobar-se CADA DIMECRES en algun lloc, i ens comencen a muntar excursions, conferències, projeccions de diapositives, grups de infants, de juvenils Nadal's amb: Cantada de Nades, Exposicions: de rams secs cristmes, murals, aparadors, figures de pessebre, pessebres, Pessebre Vivent, Sardanes els dimecres, Excursions generals, Portades de pessebre, l'Aplec de Santa Brígida, la Ruta, Sant Jordi... Què us sembla? Ah! i tots van de color vermell, i un o una porta sempre la senyera enlaire i canten sempre, què m'en dieu, quina patxoca no?, doncs aquesta seria més o menys la nostra història i tot el nostre mèrit. Dia a dia, amb constància, molta constància, any rera any fins arribar al quarantenni. Més ben dit: gairebé tota una vida.

Arribats en aquest punt, m'agradaria fer un just i obligat desagrabi públic i ben sincer, - val més tard que mai- als nostres pares. Ells pobres, sí que varen tenir paciència amb nosaltres i el Grup, van patir anys i panys totes

les nostres llargues absències a casa, tant de dia com de nit, escoltant allò tant típic de: "ai papa, ara no puc" ...- "mama, es que m' esperen al Cau," "ara sopo i me'n vaig",... "no ho sé, tornarem tard..." "sí, ens hi quedarem tres dies"... Sort que ens tenien gran confiança! De fet no els vàrem fallar mai, també cal dir-ho.

I tot això disfrutant d'allò més. Els tips de riure que ens hem fet no tenen preu. Ja fos a les reunions, amb gent molt diversa, en totes i cadascuna de les etapes del Grup, que ens ha enriquit com a persones, i sobretot els dimecres tot preparant les diferents activitats, donant idees, i escoltar les aportacions de tothom. Crec que tots hi vàrem aportar el millor amb energia i entusiasme. Així com en les excursions, on érem més autèntics, més nosaltres mateixos.

Ho hem viscut tot tant intensament, que segurament recordariem encara alguna anècdota de cada una d'elles, cantant, rien, patint...gaudint de cada racó i cada moment i de cada nova situació. Qui no recorda les esperpèntiques històries d'en "Pau Tarambana", les dues agulles del Turó del Home, l'Espiritisme d'en Pere, la cua de nyu de la Carme, aquella nit a la Baborta, les juguesques de fantes a Aiguamotx, l'escudella i carn d'olla a St. Andreu, les clavilles de Cotatuero, la llauna de tonyina a la Riera Major o bé fins l'escampament dels bitllets allà a Aigualluts.

Però, també cal explicar i - perdoneu-me les batalletes- de que paral·lelament a l'afició per la muntanya i al Grup, molts i moltes de nosaltres, en teníem també una altra: la Gatzara! Ai la Gatzara...- bé, els més joves preguntau què era això - que si en Nino Bravo, en Julio Iglesias, la Mari Trini, El Dúo Dinámico, Miguel Rios, El Sirex, Els Mustang, la Trinca, els Brincos... no ens en perdíem cap. Ah, i encara a més a més seguíem els concerts de la gent de la nova cançó com en Lluís Llach, en Raimon, en Serrat, la Maria del Mar Bonet, ah, i les " Sis hores de Canet "mare meva quina marxa!.i quants records. Personalment hi he d'afegir encara la meva dèria pels

Beatles!!.. Oh! i encara hi hem de sumar els Aplecs de Sardanes... Quina il·lusió ens feia, sobretot allà a Calella, trobar-nos amb els músics d'Amer!. Molts d'ells eren autèntics ídols amb llur cobla dins el món de la sardana. Realment allò era molt emotiu, ens omplia d'un sa orgull com a amerencs i per tant com a conveïns.

Déu n'hi do quins temps tant bonics i plens de contingut hem conviscut plegats, i que amb aquest aniversari ens tornat al record.

És del tot normal que molt sovint ens sentim com una gran família, ens coneixem tots tant i tant bé que de fet, segur que amb la pròpia, mai hem viscut situacions tant divertides i variades en tots aquests anys.

Però bé, el temps ha passat i som on som. Del que podem estar realment segurs és que mai, mai, farem res més essent tant joves si no és d'esperit, és clar.

Apa doncs, ja tallo. Futurs Esquelles... Amunt i Endavant!!

M. Carme Casacuberta i Sau

Cova del Lladre a Santa Brígida. Francesc Puigdemont Padrosa amb la seva colla d'amics

En Boquica i la Cova del Lladre

La muntanya catalana té una llarga tradició bandolera a les seves espalles. Ja siguin, aquestes, reals o inventades, el fet és que gairebé cada poble situat a les elevacions del territori català conté històries, personatges, topònims i tot un reguitzell de folklore relacionat amb bandits, contrabandistes, trabucaires i, no cal dir, amb els seus perseguidors, mossos d'esquadra, soldats, parrots i some-tents. Amer seria un d'aquests punts.

Tants segles de tradició, però, van aparellats amb les seves corresponents transformacions. No podem deixar-nos emportar per la definició fàcil i pensar que els bandolers del segle XVI siguin el mateix que els del segle XIX. La pregunta que ens hem de fer sempre en història és la següent: representen el mateix concepte una paraula o un nom quan existeixen centenars d'anys de marge? La meua resposta és no. Els bandolers dels segles XV, XVI i XVII són persones que han pres partit per alguna institució senyorial. És a dir, són homes armats que es posen sota la bandera d'algun poder. Mentre que els del segle XIX (els anomenats trabucaires) solen ser individus relacionats amb el moviment carlí o la desmobilització de tropes.

Sigui com sigui, el bandolerisme està estretament vinculat a la història amerenca. Segons informació proporcionada per Josep Puigdemont, en els motius amb què els cònsols d'Amer justificaven la petició al rei Ferran II per tenir batlle i saig, hi figurava en primer lloc el fet que els bandolers atemorien la gent que anava a mercat i hi disminuïa l'assistència. Així consta en el *Llibre de privilegis* de la vila. Passats uns anys, Catalunya entrava en un conflicte que separaria els nobles

(i els no tan nobles) en dos bàndols enfrontats: les guerres entre nyerros i cadells. Gràcies als registres d'òbits de la parròquia d'Amer podem constatar la mort, el 30 d'abril de 1555, d'un habitant de la vila d'Amer. Els causants havien estat "los bandolers del abat", és a dir, els homes d'armes de, suposo, l'abat del monestir de Santa Maria d'Amer. Durant els mesos de febrer i juliol de 1563 es produïren diverses morts a la vila d'Amer a causa del bandolerisme.

Aquest tipus de precedent sol deixar la seva petja en el temps a través de la memòria oral i escrita. En la meua investigació recent sobre Josep Puig, conegut per Boquica, traginer de Besalú que es va posar al servei dels francesos entre 1810 i 1814, Ramon Grabolosa esmenta a *Olot. Els homes i la ciutat* (Barcelona, Selecta, 1969) que el dit personatge s'havia venut als oficials francesos a la cova del Lladre de la muntanya de Santa Brígida (prop d'Amer). No he pogut corroborar amb cap altra font si aquesta dada és certa. De fet, sempre he sospitat que formés part de la llegenda negra que, per la seva condició de català passat al bàndol de Napoleó, envolta el personatge d'en Boquica. Aquesta sospita ha estat corroborada, en part, per la informació obtinguda del Grup Excursionista Amerenc Esquelles i Josep Puigdemont: existeix una cova a la muntanya de Santa Brígida, però sense nom. El que sí existeix a Amer és el clot del Lladre.

Pel que entenc d'aquestes informacions, la toponímia adequada pot provocar relacions forçades entre personatges i llocs. És massa sospitoso pensar que algú titllat de Lladre per la historiografia, com és el cas d'en Boquica, jurés fidelitat a un exèrcit invasor en un indret anomenat precisament "del Lladre". Els noms de lloc tenen molta força, són capaços de sobreviure a generacions i generacions d'individus i donar lloc a noves llegendes. És així com la vila d'Amer, portadora d'un passat bandoler, interfereix en la guerra contra Napoleó.

Francesc Morales

Estacions meteorològiques del Pirineu

Quan fem alguna activitat a muntanya, el que ens sol preocupar més i, per tant, hem de tenir més en compte és la previsió meteorològica. Actualment, a l'era d'internet, el més senzill és connectar-se a algun dels molts llocs web on es pot consultar la predicció i fins i tot saber el temps que fa al mateix moment. Un d'aquests llocs, i segurament el més visitat a casa nostra és meteocat.cat, web del Servei Meteorològic de Catalunya (SMC). Aquí, a banda de moltes altres informacions, podem consultar-hi la temperatura, la força del vent i la precipitació, tant en temps real com en les últimes 24 hores, de les estacions meteorològiques situades a cada una de les comarques catalanes. Pel que fa al Pirineu català, n'hi ha 11 que són les que ens poden ajudar a l'hora de saber si trobarem la muntanya en condicions per fer-hi l'activitat que hem previst. Però, ens hem parat mai a pensar com es fa el control i el manteniment d'aquestes estacions? El passat mes de gener vam tenir l'oportunitat d'acompanyar la persona que s'encarrega que aquestes instal·lacions tinguin un bon funcionament, i així puguin estar disponibles per a les consultes que els usuaris hi vulguin realitzar. Aquesta persona no és altra que l'Eduard Barceló, el qual vam tenir l'oportunitat de conèixer en la II Mostra d'Aurivisuals de Muntanya i Aventura Cingle de Santa Brígida.

L'Eduard s'encarrega del manteniment d'aquestes 11 estacions, a més de les 4 del Pirineu andorrà. Les tasques que hi porta a terme són les de buidar els pluviòmetres i controlar el senyal que les estacions envien a la seu del SMC. Però a banda dels aspectes més tècnics, el que sol ser més complicat és accedir a l'estació, ja que normalment es troben per damunt dels 2.000 metres i sovint en llocs de difícil accés. A més, hem de pensar que per fer el manteniment es necessita portar el material imprescindible, ja siguin líquids anticongelants, cubetes o altre material electrònic, que faran que l'estació pugui funcionar en les condicions més adverses.

Com hem dit, la dificultat d'arribar al punt on està situada l'estació és el

que fa que aquesta feina l'hagi de fer una persona molt ben preparada físicament, ja que si el temps i l'estat de la muntanya ho permet, s'hi accedeix sempre a força d'unes bones cames i després de suar molt. A l'estiu, la BTT ajuda fins on el relleu ho permet, i a l'hivern els esquís substitueixen les dues rodes. Una altra cosa és quan la muntanya es troba molt carregada de neu o quan hi ha la previsió d'un canvi de temps imminent. En aquests casos, a causa de la seva perillositat l'SMC posa a la seva disposició un helicòpter per així poder-hi fer els treballs que es requereixin.

El passat 11 de gener va ser un d'aquests dies en què la muntanya es trobava molt carregada de neu i les nevades caigudes feien imprescindible buidar el pluviòmetre de l'estació del Puig de Salòria, de 2.445 metres i situat a la comarca del Pallars Sobirà. El dia abans i com que érem a Andorra, l'Eduard ens havia advertit que si el temps ho permetia podríem anar amb ell a fer el canvi a l'estació i, tot i que el dia es va llevar una mica ensopit, el pla va tirar endavant i a mig matí agafàvem l'helicòpter a l'aeròdrom andorrà. El vol va ser molt curt, d'uns cinc minuts més o menys, però les vistes d'un Pirineu completament nevada són d'aquelles que no s'obliden fàcilment. Ens deixaren literalment al damunt de la muntanya i el pilot digué que ens recolliria al cap de 40 minuts. En aquest temps l'Eduard es posà les piles i després de fer els canvis va trucar a la seu del SMC per tal que es fessin les comprovacions que el protocol estableix. Un cop des de la seu li donaren la conformitat, va avisar el pilot per dir-li que tot estava llest i que ens podia recollir tal com s'havia acordat. I després de cinc minuts més, ja érem altre cop a terra amb la feina feta.

Mentre tornàvem de l'aeròdrom van tornar a telefonar l'Eduard per a avisar-lo que l'endemà havia d'anar a una altra estació, però aquesta vegada el pla ja no era tan engrescador. A última hora de la tarda havia d'agafar la furgoneta i anar cap al Port de la Bonaigua per a fer-hi nit i així l'endemà al matí fer les tasques de man-

teniment de l'estació que es troba a prop d'aquest port que separa la Vall d'Aran del Pallars Sobirà. I és que com hem dit, quasi sempre li toca fer molts metres de desnivell per poder portar a terme una tasca que els habituals de la muntanya no ens plantejem quan consultem les dades de les estacions.

Olga i Marçal

Són fotos del camí Voramera, després que es tallessin un munt d'arbres que vorejaven tot el camí.

FINS ON HAN ARRIBAT ELS MITJONS?

Foto: Albert Planaguma (Canàries)

Foto: Joan Sàbat (Junfrau)

Foto: Dolors Casacuberta (Sta. Lena)

Foto: Dolors Casacuberta (Mare de Déu del Mont)

ANIOL SAMBLÀS I FONTÀS
Soci 733
Edat: 20 mesos

Jugant amb una esquella a Sant Joan de Fàbrega (Rupit, excursió dels 40 del grup). Com 41 anys enrere, l'avi va entrar a una botiga i va comprar una esquella, aquesta vegada però, per l'Aniol.

DÚNIA RABIONET I CASADELLÀ
Soci 768
Edat: 8 mesos

31 de març de 2010, les meves primeres vacances de càmping amb els pares i al peu del Pedraforca.

ONA UNA ESQUELLA: ESQUELLERINCS

GERARD COSTA I CASACUBERTA
Soci 752
Edat: 4 anys

La primera excursió que vaig fer amb el Grup Esquelles va ser a Sta. Brígida, però a coll dels meus pares. Només he caminat molt una vegada, a Andorra, als llacs de Tristaina i també als Pessons.

Socis 775, 776 i 777

MAX PANOSA BADIA
13 anys
En Max escalant a Montserrat

VÍCTOR PANOSA BADIA
9 anys
En Víctor d'acampada

OLGA PANOSA BADIA
11 anys
L'Olga d'acampada a Prat de Cadí

CARLA CULLELL AUGUET
Soci 758
Edat: 1 any

G E A E
GRUP EXCURSIONISTA
AMERENC ESQUELLES

MARIONA FUWEI GALCERAN I MASACHS
Soci 760
Edat: 4 anys

Les fotografies són fetes a Sta. Brígida

POL I NIL PUJADAS PANOSA
Socis 684 i 685
Edat: 7 i 9 anys

Refugi Gramusset (Le Grand-Bornand)